

\*\*\* Неволно той се наведе над аленеещите се като цвете примамливи устни  
и чака като зряна почуда в доверчивия поглед, бързо се дръпна изумид ли  
беше? Все тъй невинно заглеждана в него девойката, отметна косите надна  
върз челото и, опита се да се изправи.\*\*\*

Девойката вдигна лице към него. Две чисти детски очи го погледна  
ха с толкова преданост и обич, с толкова неизказана благодарност, че  
Виталиан цял усети да го облива някаква топлина, някакъв невидим слънч  
чев лъч струеше от този доверчив взор и разтапяше всичко тъмно, всичко  
омразено в сърцето му. Тя леко се усмихна и той усети как неволно и  
неговите устни се разтварят в усмивка.\*\*\* Виталиан и погледна ръка. Когато

десницата му докосна нейната сякаш нямаше сила която да може  
и той остана като сразен от мъния.  
вече да я откъсне от нея. Но всичко това трая само миг. И Вита  
лиан сам се очуди на строгия си глас.

-Бърже, трябва веднага да се догонят колите които возят безанките  
към лагера.

Той сякаш са подвоуми. После хххосочи вратата.

-Няма времента да те заведе.

Тя бе лека като перо и подскочи като птица върху коня му. Той  
я обгърна снаметката си и с бърз галоп скоро <sup>догони</sup> бавно точещия  
се керван. Предаде я на началника на стражата, която съпровождаше те  
ните безанки с изрична повеля да бди над тяхната безопасност и нико  
и се погрижи добре да бъдат настанени. Когато